Iustina BURCI,
Camelia ZĂBAVĂ

CÂTEVA OBSERVAŢII ASUPRA NUMELOR DE FAMILIE COMPUSE DIN MOLDOVA

Numele de familie din orice ţară reprezintă un tablou extrem de complex: studiul lor impune cu necesitate cunoaşterea în amănunt a tuturor factorilor – lingvistici sau extralingvistici – care au influenţat de-a lungul istoriei evoluţia acestora. Antroponimia, ca şi toponimia, îşi are izvorul de bază în limba comună. De aici ea a preluat elemente diferite, structuri şi modele pe care şi le-a însuşit şi dezvoltat pe parcursul timpului.

Sub aspect structural, atât apelativele, cât şi numele personale sunt simple şi compuse[1]. Numele simple, monotematice, reprezintă procedeul cel mai comod şi, probabil, cel mai vechi de desemnare a persoanei. În ceea ce priveşte numele compuse, acestea sunt formate prin combinarea unor cuvinte, după regulile sintactice obişnuite ale limbii. Dar, în timp ce un compus este, de regulă, o unitate semantică nouă[2], cu un nou înţeles la nivelul limbii comune, altul decât cel al sensului exprimat de fiecare dintre elementele sale componente (de exemplu, *târâie-brâu* a căpătat, prin compunere, înţelesul de leneş sau neglijent; *papă-lapte* – bleg, delăsător; *pierde-vară* – trântor, leneş; *coate-goale* – om sărac; *fluieră-vânt* – om care îşi pierde vremea; *zgârie-brânză* – om zgârcit, avar; *linge-blide* – om care trăieşte pe socoteala altora etc.), la nivel antroponimic părţile constituente îşi păstrează propria valoare: împreună alcătuiesc o sintagmă, construită – din punct de vedere gramatical – după tiparele limbii comune, iar semantic – ca un micromodel explicativ. Aceste îmbinări exclud orice îndoială cu privire la înţelegerea justă a sensului lexical al numelui compus. Dacă pentru multe dintre poreclele simple avem nevoie de o cercetare amănunţită, de substrat, pentru a obţine o explicaţie logică a împrejurărilor în care au luat naştere, în cazul antroponimelor compuse procesul se desfăşoară cu mult mai uşor datorită transparenţei structurale şi semantice pe care acestea din urmă o au.

Formarea şi perpetuarea antroponimelor compuse într-un anumit idiom ţin în special de tradiţia unuia sau altuia dintre popoare, precum şi de legile formative care acţionează atât la nivelul vocabularului, cât şi la nivel onomastic. Greaca, rusa şi germana, de exemplu, fac parte din categoria limbilor în care compunerea este un procedeu vechi, frecvent utilizat. În greacă, mai ales, rigiditatea modului în care se formau noile cuvinte este bine cunoscută: nu oricare dintre apelative putea intra în structura unui compus, iar poziţia sa în interiorul acestuia era, de asemenea, bine stabilită[3].

Limbii române nu-i este proprie compunerea ca modalitate specifică de formare a cuvintelor noi, cu toate că uneori ea a fost puternic influenţată de limbile cu care a venit în contact direct. Derivarea – procedeu moştenit din latină – este principalul mijloc care stă la baza apariţiei formaţiilor noi în vocabular, fiind deosebit de frecventă în crearea numelor proprii. Onomasticonul românesc înregistrează, totuşi, o serie de antroponime compuse, cele mai multe dintre ele regăsindu-se în zona Moldovei. Documentele şi actele administrative le consemnează, de altfel, destul de devreme: Duma *Limbădulce* (1435), Ion *Limbădulce* (1489), Tudor *Limbădulce* (1455), Gheorghe *Barbă Geamănă* (1454), Dragomir *Patruzăci de pâre* (1490), Ion *Barbă-Albă* (1585),

BDD-A20924 © 2003 Revista „Limba Română”
Provided by Diacronia.ro for IP 18.97.14.82 (2026-11-18 08:37:49 UTC)

Ion *Bucate Direpte* (1608), Gheorghie *Barbă Lată* (1616), Gligorcea *Lapteacru* (1620), Gligori *Palmealbe* (1627), Avram *Curnegru* (1677), Zaharia *Mânălungă* (1692), Gavril *Zgâriebrânză* (1693), Ştefan *Pişcăbabă* (1700)[4] etc.

Dar informaţia înregistrată în aceste documente este, mai ales înainte de 1750, fragmentară. De regulă, oamenii apar înscrişi în hrisoave numai în momentul în care în viaţa lor intervin anumite situaţii, de natură să determine recunoaşterea domnească a proprietăţii, iar mai apoi, consemnarea cel puţin a capilor de familie în catastifele săteşti sau orăşeneşti. Primele documente administrative în care s-a încercat consemnarea tuturor capilor de familie au fost recensămintele (realizate cu deosebire în scopuri fiscale şi militare). Pe baza unui astfel de recensământ, cel cuprins în lucrarea **Moldova în epoca feudalismului**[5], am putut selecta, din vasta informaţie antroponimică, numele compuse de persoane, pe care le redăm în continuare. Menţionăm, totodată, că pentru a se putea observa şi repartiţia zonală a numelor respective am notat[6], de asemenea, şi ţinutul[7] în care ele apar:

Afetelor, P
Altcolaci, B
Babăré, O-L
Bagăsamă, H
Baltămare, Cov.
Barbăalbă, P
Barbălată, G, Bot., H., B, R, P, Cer., T, O-L, D, V
Barbălungă, O-L
Barbămândră, Cov, O-L
Barbămare, Cov.
Barbăneagră, Cov.
Barbănouă, N, R
Barbărasă, Cer., O-L
Barbăroşă, O-L, R
Barbăroşie, B, O-L, D
Băetrău, O-L
Băţroş, Cov.
Beaapă, H
Belecâne, B
Beliboc, R
Belibou, H, Cer., T, O-L, I
Belicâne, O-L, P
Belical, Cov.
Belivacă, P, T
Boibună, Cov.
Boubălţat, O-L
Boubătrân, G, Cov., T
Bounegru, Hâr., H, B
Bouroş, P, T, O-L, C
Bouroşu, Cov.
Bunacali, O-L
Bunăcale, O-L
Bunăzâua, O-L
Buşilupu, Cov.
Buşlupu, G
Buzămurgă, H
Buzăruptă, Cov.
Buzăverde, Cov.
Cacămare, H
Cacăoală, I
Cacăroată, H
Calalb, T
Calalbu, T
Calbun, Cov.
Calcăatinge, O-L
Calmare, Cov., O-L, T
Capalb, N
Capalbu, O-L, Cer.
Caplat, O-L
Caplung, H
Capmare, Bot., D
Capmoale, Bot.
Capuroş, G
Caracioban, Cov.
Casămândră, T
Catăaproape, O-L
Catăbini, O-L, N
Catăcule, O-L
Catănsus, O-L
Catărău, Hâr., O-L, C, D, I
Cautărău, P
Cântăbine, B
Cârpăveche, P, V
Cârpăvechi, G
Chelearsă, D
Chelineagră, Bot, N
Cherdevară, B, Bot., P
Cherdivară, O-L, T, B
Chicăroşe, H
Chicăroşie, D
Chiciorlungu, P
Chişcăbabă, O-L
Chităalbă, Cov.
Cincizăcidelei, Cov.
Cojocscurt, N, O-L
Coşmare, G
Curalbu, G, D

BDD-A20924 © 2003 Revista „Limba Română”
Provided by Diacronia.ro for IP 18.97.14.82 (2026-11-18 08:37:49 UTC)

Curjos, Cov., H, B, R, V
Curlat, Hâr., Cov., O-L, Cer.
Curnegru, Cer., O-L, D
Curroş, O-L
Cursuciuc, Bot.
Cuşmătrebă, H
Dicusar, H
Dicusară, Hâr., O-L, T, C
Dinvale, H
Dioachiborşu, Cov.
Dorleliţa, Cer.
Dragăvară, P
Dragulelii, P
Făinăbună, B
Făinără, T
Făinăre, B
Făinărea, Cov.
Fălibrânză, D
Fărâmălemni, Cov.
Frunzălată, O-L
Frunzăverde, T
Gonelupu, Cov.
Grâuroş, T
Gurăgata, H
Gurălată, Hâr., P
Gurămare, B
Gurămultă, P
Gurăstrâmbă, D
Haidealul, O-L
Hainemulte, Cov.
Haineroşii, Cov.
Iapără, I
Iapăsură, Cov.
Iarbălată, Cer.
Împuşcăcasa, I
Înjugăursu, Cov.
Lapteacru, O-L, Cov.
Laptebătut, B
Laptiacru, T
Lungisate, Cov.
Maţăgrasă, Cov.
Maţegroase, H
Mălaimare, Bot., T
Mălaiumare, Cov., B, P
Mălaiumic, B
Mălaiurău, G, V
Mălaiverde, Cov.
Mânăscurtă, G, C, Cov.
Mâţăveche, Cov.
Mâţăgrasă, Cov.
Meiroş, T
Mereacre, O-L
Meriacre, Hâr., O-L
Negruvodă, Hâr.
Numărăorez, Cov.
Oalăroşie, P
Orzămoale, G
Ostornioală, H
Palmealbe, Cov.
Papărău, H
Parămoale, T
Patrubani, G
Pârlicasă, Hâr.
Perdivară, D
Pestepârâu, H
Peşterău, O-L, N
Peşterece, Bot., H, D
Piciorgros, P
Piciorlungu, P
Pierdevară, O-L
Poalelungi, Cov.
Podnalt, V
Polocârjă, Bot.
Porcgras, N
Porcugras, N
Prinspecine, P
Puiualb, C
Pungăspartă, P
Radeoală, P, T
Radioală, Hâr.
Rănibou, H
Răspopa, N
Roadedealul, O-L
Roatăstrâmbă, D
Sâmpetru, H
Scobioală, H
Scurăcană, O-L, N
Sucimălaiu, D
Sucnăneagră, Cov.
Şepteboi, H
Talpălată, Cov.
Teacădearamă, I
Teacălată, H
Trântifusul, H
Treiboi, O-L
Triiboi, P
Turtăcaldă, D
Ţarălungă, Bot., Cov., H, R, T, O-L, C, I
Ţindorul, H
Untrece, P
Urmămultă, P
Vacăgrasă, G
Vacăneagră, B, T, C
Vânăslabă, H
Vremiră, O-L
Zgârcibabă, G
Zvârlifus, G

BDD-A20924 © 2003 Revista „Limba Română”
Provided by Diacronia.ro for IP 18.97.14.82 (2026-11-18 08:37:49 UTC)

O primă observaţie care se impune, urmărind exemplele citate, este aceea că, din punctul de vedere al frecvenţei, ţinutul cu cel mai mare număr de apariţii este Orhei-Lăpuşna. Urmează apoi Covurlui, Hotin, Putna şi Tecuci. În ceea ce priveşte numele, cel mai des utilizat este *Barbălată,* apoi *Ţarălungă, Belibou, Catărău* şi *Curjos.* Fiecare dintre acestea (alături de altele) s-a păstrat în nomenclatorul oficial până astăzi, poate şi datorită întrebuinţării lor atât de frecvente.

Antroponimele compuse sunt, ca şi antroponimele simple, porecle şi supranume. Ele relevă „pitoresc şi pregnant", prin metafore, caracterul fizic şi moral al persoanei, o deprindere, un gest, un cuvânt spus la un moment dat, îmbrăcămintea sau particularităţi evidente ale acesteia, preferinţa pentru anumite alimente[8] etc.; căci, nici cele mai neînsemnate aspecte din viaţa individului nu scapă spiritului „iscoditor şi maliţios" al colectivităţii[9], dorinţei acestuia de a satiriza trăsăturile care nu se încadrează în tiparele obişnuite[10].

Deşi, teoretic, orice cuvânt care aparţine limbii comune poate intra în combinaţii de acest tip, există un grup concret de apelative pe care antroponimia îl selectează cu precădere în formarea poreclelor compuse: acest grup aparţine clasei adjectivelor; caracterizatoare în esenţă, adjectivele participă într-un procent foarte ridicat la formarea antroponimelor compuse. Dar o delimitare se poate face şi aici: sunt întrebuinţate în mod frecvent adjective care exprimă noţiunea de „culoare": *alb, negru, roşu, galben, verde, bălţat, murg* sau de „mărime": *mare, lung, lat, scurt, gros.* Pe locul imediat următor se situează, ca număr de apariţii, perechile antonimice „bun/ rău" şi „nou/ vechi".

Din punct de vedere formal, structura internă a antroponimelor compuse înregistrate este astfel alcătuită: ***a) substantiv + substantiv***: *Dorleliţa, Felibrânză;* ***b) substantiv + adjectiv***: *Babăré, Baltămare, Barbăalbă, Barbălată, Barbălungă, Barbămândră, Barbămare, Barbăneagră, Barbănouă, Barbărasă, Barbăroşă, Barbăroşie, Băţroş, Boubălţat, Boubătrân, Bounegru, Bouroş(u), Buzămurgă, Buzăverde, Buzăruptă, Cacămare, Calalb, Calbun, Calmare, Capalb(u), Caplat, Caplung, Capmare, Capmoale, Caprău, Capuroş, Casămândră, Cârpăveche(i), Chelearsă, Chelineagră, Chicăroşe, Chiciorlungu, Chităalbă, Cojocscurt, Coşmare, Curalbu, Curjos, Curlat, Curnegru, Curroş, Făinăbună, Făinără, Făinăre, Făinărea, Frunzălată, Frunzăverde, Grâuroş, Gurăgata, Gurălată, Gurămare, Gurămultă, Gurăstrâmbă, Hainemulte, Haineroşii, Iapără, Iapăsură, Iarbălată, Lapteacru, Laptebătut, Laptiacru, Maţăgrasă, Maţegroase, Mălaimare, Mălaiumare, Mălaiumic, Mălaiurău, Mălaiverde, Mânăscurtă, Mâţăveche, Mâţăgrasă, Mereacre, Meriacre, Oalăroşie, Orzămoale, Palmealbe, Parămoale, Peterău, Peşterece, Piciorgros, Piciorlungu, Poalelungi, Porcgras, Puiualb, Pungăspartă, Roatăstrâmbă, Sâmpetru, Sucnăneagră, Talpălată, Teacălată, Turtăcaldă, Ţarălungă, Untrece, Urmămultă, Vacăgrasă, Vacăneagră, Vânăslabă;* ***c) articol + substantiv****: Afetelor;* ***d) adjectiv + substantiv***: *Altcolaci, Bunăcale, Bunăzâua, Caracioban, Dragăvară, Dragulelii, Negruvodă, Zgârcibabă;* ***e) verb + substantiv***: *Bagăsamă, Beaapă, Belecâne, Beliboc, Belibou, Belicâne, Belical, Belivacă, Buşilupu, Buşlupu, Cacăroată, Cacăoală, Cherdevară, Cherdvară, Chişcăbabă, Dioachiborşu, Fărâmălemni, Gonelupu, Împuşcăcasa, Înjugăursu, Lungisate, Numărătorez, Ostornioală, Pârlicasă, Perdivară, Radeoală, Radioală, Rănibou, Roadedealul, Sucimălaiu, Trântifusul, Ţindorul, Zvârlifus;* ***f) numeral + substantiv****: Cincizăcidelei, Patrubani, Şepteboi, Treiboi, Triiboi;* ***g) prepoziţie + substantiv***: *Dicusară*, *Dicusar;* ***h) substantiv + prepoziţie + substantiv***: *Teacădearamă;* ***i) verb + verb***: *Calcăatinge;* ***j) verb + adverb***: *Catăaproape, Catăbini, Catăcule, Catănsus, Catărău, Cautărău, Cântăbine, Papărău;* ***k) verb + prepoziţie + pronume relativ***: *Prinspecine;* ***l) interjecţie + substantiv***: *Haidealul.*

BDD-A20924 © 2003 Revista „Limba Română"
Provided by Diacronia.ro for IP 18.97.14.82 (2026-11-18 08:37:49 UTC)

După cum se poate observa din exemplele de mai sus, sudarea morfosintactică a părţilor componente este totală, ea fiind adesea rezultatul unei îndelungate existenţe. Dacă, iniţial, în documentele de arhivă sunt întâlnite numeroase antroponime compuse prin juxtapunerea termenilor (*Gură Mare, Haină Roşie, Vână Roşie, Oală Roşie, Cioarec Negru, Brâu Lung*), susţinută de multe ori şi de folosirea cratimei – pentru a se întări faptul că este vorba de o sintagmă (*Azâmă-galbenă, Maţe-arse, Mălai-negru, Măr-Roş, Frige-vacă, Joacă-bine, Fuge-bine*) – treptat aglutinarea se impune ca mijloc principal de formare a acestui tip de nume. Totuşi, în nomenclatorul onomastic actual se întâlnesc denumiri care sunt redate sub mai multe forme. De exemplu, sunt cazuri în care unul şi acelaşi nume apare într-o triplă ipostază: *Caleavalea, Calea-Valea, Calea Valea*[11]. Considerăm că este vorba aici de o problemă de grafie, având la bază modul în care cei desemnaţi prin astfel de construcţii şi-au ortografiat propriul nume, ori a felului în care acesta a fost transcris de către reprezentanţii puterii administrative[12].

Tot o observaţie de tip formal este şi aceea că, în timp ce supranumele simple pot intra efectiv în procesul derivării, constituindu-se ca bază de plecare pentru noi antroponime (*Capră – Căprescu, Creţu – Creţulescu, Burtă – Burtescu, Lungu – Lungescu, Bumbu – Bumbulescu* etc.), poreclele şi supranumele compuse nu dispun, în general, de această calitate. Cu toate că, în mod teoretic, se pot crea de la ele nume noi, practica infirmă acest lucru: nu am întâlnit în materialul cercetat decât accidental nume compuse care au suferit şi procesul derivării: *Bărbălătescu*, *Cherdivăreanu* (sau *Cherdivarenko,* unde sufixul originar *-escu* a fost înlocuit cu ucraineanul *-enko*)[13], *Măluspărţeanu, Ţărlungeanu.* Putem afirma astfel că, deşi este parte componentă a lexicului limbii, şi îi urmează în linii mari metodele şi principiile, onomastica se deosebeşte totuşi de acesta. Ea se constituie ca un subdomeniu, dezvoltă reguli specifice pentru fiecare dintre ramurile sale, care devin, la un moment dat, pe parcursul timpului, unităţi distincte, incompatibile cu modul de manifestare şi realizare a elementelor omonime din limba comună.

Existenţa antroponimelor compuse în actele şi documentele vechi, menţinerea unora dintre ele în inventarul actual, precum şi apariţia altora noi reprezintă o realitate a sistemului nostru denominativ. În **Dicţionar de prenume şi nume de familie purtate de moldoveni**[14], M. Cosniceanu consemna, în 1993, multe dintre antroponimele compuse pe care le-am citat în cuprinsul lucrării, adăugându-le acestora şi multe altele: *Acrulapte, Ardefoc, Barbăscumpă, Boubălan, Buhînbaltă, Bunăbaltă, Capbătut, Ceapărece, Cerlat, Cârjăbabă, Crăiţămândră, Cuşmăacră, Cuşmăunsă, Doducal, Facerău, Frângefier, Grădinămare, Gâştemulte, Grostopor, Jeliborş, Jelimălai, Oaieneagră, Oasenegre, Ombun, Papămere, Parălungă, Parerău, Patmare, Patruochi, Pietremari, Pârlicocoş, Satmare, Sămeargă, Sângerău, Sparievacă,Taievorbă* etc.

Afirmaţiile categorice de genul „în sistemul standard al numelor de familie nu figurează nici un exemplu compus”[15]nu pot fi decât hazardate. Răspândite pe cuprinsul întregii ţări, dar cu o intensitate deosebită în zona Moldovei, antroponimele compuse fac parte din sistemul oficial de denominaţie. Iată şi câteva exemple cu frecvenţele actuale: *Boubătrân* 406 (3-B, 6-BNT, 7-D, 68-M, 306-ML, 1-O, 15-TR); *Bounegru* 556 (22-B, 5-BNT, 1-CR, 51-D, 308-M, 154-ML, 2-O, 13-TR); *Bouroşu* 292 (56-D, 35-M, 175-ML, 18-O, 8-TR); *Barbălată* 1319 (10-B, 17-BNT, 18-CR, 27-D, 290-M, 773-ML, 4-MR, 116-O, 64-TR); *Barbărasă* 301 (3-B, 5-BNT, 8-D, 11-M, 121-ML, 2-MR, 134-O, 17-TR); *Piciorlung* 67 (8-B, 4-D, 54-ML, 1-TR); *Ţarălungă* 869 (5-B, 6-BNT, 3-CR, 119-D, 120-M, 550-ML, 2-MR, 42-O, 22-TR)[16]etc.

BDD-A20924 © 2003 Revista „Limba Română”
Provided by Diacronia.ro for IP 18.97.14.82 (2026-11-18 08:37:49 UTC)

NOTE

[1] În *Mică enciclopedie onomastică,* Editura Enciclopedică Română, Bucureşti, 1975, p.13, Ch. Ionescu include şi numele frazeologice, specifice antroponimiei semitice, nume cu o structură complexă, dictată de semnificaţia lor religioasă; vezi şi Al. Graur, *Nume de persoane,* Editura Ştiinţifică, Bucureşti, 1965, p. 85 şi urm.

[2] Finuţa Asan şi Fulvia Ciobanu, *Cuvintele compuse şi grupurile sintactice stabile,* în "Studii şi materiale privitoare la formarea cuvintelor în limba română", vol. al IV-lea, Editura Academiei Republicii Socialiste România, 1967, p. 241.

[3] Superanskaja, A.V., *Structura imeni sobstvennogo,* Editura Nauka, Moscova, 1969, p. 26.

[4] Exemplele au fost extrase din *Catalogul documentelor moldoveneşti,* Arhiva istorică centrală a Statului, vol. I-IV, Bucureşti, şi din Al. Gonţa, *Documente privind istoria României. Indicele numelor de persoane,* Editura Academiei Române, Bucureşti, 1995.

[5] *Moldova în epoca feudalismului, vol. VII, partea I-II, Recensămintele populaţiei Moldovei din anii 1772 şi 1774,* Academia de Ştiinţe a Republicii Moldoveneşti, Institutul de Istorie, Editura Ştiinţa, Chişinău, 1975.

[6] Denumirea a fost înregistrată o singură dată pentru fiecare dintre ţinuturi în parte.

[7] Parcurgerea materialului documentar reflectă faptul că la data la care ne referim – 1774 – Moldova era organizată în 23 de ţinuturi. Pentru câteva dintre acestea (Soroca, Suceava, Tutova, Fălciu, Codru, Câmpulung-Cernăuţi) înregistrarea persoanelor s-a făcut numeric şi, de aceea, ele nu apar în lista noastră. Pentru celelalte ţinuturi am stabilit câte o siglă, astfel: Cer. – Cernăuţi, H – Hotin, P – Putna, O-L – Orhei-Lăpuşna, N – Neamţ, B – Bacău, Cov. – Covurlui, Hâr. – Hârlău, Bot. – Botoşani, R – Roman, T – Tecuci, C-S – Câmpulung-Suceava, D – Dorohoi, G – Greceni, V – Vaslui, C – Cârligătura, I – Iaşi.

[8] Constantin C. Giurescu, *Istoricul podgoriei Odobeştilor din cele mai vechi timpuri până la 1918,* Editura Academiei R.S.R., 1969, p. 207-215.

[9] Aureliu Candrea, *Poreclele la români,* Editura Librăriei Socec, Bucureşti, 1895, p. 5.

[10] Şt. Paşca, *Nume de persoane şi nume de animale în Ţara Oltului,* Bucureşti, 1936, p.100.

[11] Numele au fost extrase din Baza de date a Laboratorului de onomastică de la Facultatea de Litere, Universitate a din Craiova, laborator fondat de prof. Gh. Bolocan.

[12] Iustina Burci, *Antroponimie în diacronie. Privire specială asupra Iaşului,* Editura MJM, Craiova, 2001, p.84.

[13] Iorgu Iordan, *Dicţionarul numelor de familie româneşti,* Editura Ştiinţifică şi Enciclopedică, Bucureşti, 1983.

[14] M. Cosniceanu, *Dicţionar de prenume şi nume de familie purtate de moldoveni,* ediţia a II-a revăzută şi completată, Academia de Ştiinţe a Republicii Moldova, Institutul de Lingvistică, Chişinău, 1993.

[15] Victor Vascenko, *Studii de antroponimie,* Editura Academiei Române, Bucureşti, 1995, p.18.

[16] Vezi nota 12; prima cifră reprezintă totalul pe ţară, iar cifrele din paranteză frecvenţa în cele nouă zone: B – Bucureşti, BNT – Banat, CR – Crişana, D – Dobrogea, M – Muntenia, ML – Moldova, MR – Maramureş, O – Oltenia, TR – Transilvania.

BDD-A20924 © 2003 Revista „Limba Română"
Provided by Diacronia.ro for IP 18.97.14.82 (2026-11-18 08:37:49 UTC)